USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 25. února 2025 odvolání **poškozeného Tomáše F.,** narozeného xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 17. 10. 2024, č. j. 2 T 18/2024-518, ve trestní věci **obžalovaného Miroslava Š.**, narozeného xxx, a rozhodl

takto:

Podle § 253 odst. 1 trestního řádu **se** odvolání poškozeného Tomáše F. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Šumperku (dále jen „okresní soud“) ze dne 17. 10. 2024, č. j. 2 T 18/2024-518, byl obžalovaný Miroslav Š. (dále jen „obžalovaný“) podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Šumperku ze dne 23. 5. 2024, vedené pod č. j. 2 ZT 155/2023-63, pro skutek spočívající v tom, že dne 21. 7. 2023 v době kolem 18:00 hodin ve věznici xxx na adrese xxx, v 10. oddílu věznice, v prostorách cely č. xxx, po předchozí slovní rozepři s odsouzeným Tomášem F., nar. xxx, začal poškozenému nadávat s tím, že mu sdělil, proč ho zase provokuje a jestli chce do držky, poškozený odešel k umyvadlu, kde ho obviněný fyzicky napadl a to tak, že ho chytil za ohryzek, poté se začali vzájemně přetahovat za ústavní oděv, poškozený obviněného opakovaně žádal, ať ho nechá být, na což obviněný nereagoval a v úmyslu povalit poškozeného na zem, nejméně dvěma kopy nohou, pravděpodobně obutou v pevné uzavřené šněrovací obuvi pro odsouzené, blíže nezjištěnou intenzitou opakovaně udeřil poškozeného do oblasti pravého kotníku, poškozenému se podlomila pravá noha, ztratil rovnováhu a oporu v noze, načež oba upadli na zem, tímto jednáním způsobil poškozenému zranění spočívající v trimaleolární zlomenině dolního konce kostí pravého bérce, které mělo za následek léčení poškozeného a jeho omezení v běžném způsobu života s nutností hospitalizace v nemocničním zařízení nejméně v době od dne 22. 7. 2023 do 3. 8. 2023 a podstoupení operativního zákroku s následným vyjmutím suprasyndesmálního šroubu, kdy nelze vyloučit, že zranění poškozeného zanechá trvalé následky spočívající v omezení funkčnosti a rozsahu pohybu kotníku, tedy větší či menší trvalou poruchu chůze, čímž měl spáchat zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku, když v obžalobě označený skutek není trestným činem. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byli poškození Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, IČ: 27116913, regionální pobočka Ostrava, pobočka pro Moravskoslezský, Olomoucký a Zlínský kraj, se sídlem Jeremenkova 1142/42, 779 00 Olomouc, a poškozený Tomáš F., narozený xxx, trvale bytem xxx, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici xxx, zastoupený zmocněncem Mgr. Petrem Lukáčem, advokátem se sídlem Antala Staška 38, 140 00 Praha 4, odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podal poškozený Tomáš F. odvolání. Podané odvolání poškozený podrobně odůvodnil prostřednictvím svého zmocněnce a uvedl, že rozsudek napadá pro nesprávnost výroku o náhradě škody, když je toho názoru, že došlo k porušení ustanovení o

řízení předcházejícímu rozsudku a toto porušení způsobilo, že výrok o náhradě škody je nesprávný. Podaným odvoláním primárně brojí proti výši přiznaného nároku na náhradu škody, což vede k tomu závěru, že soud prvého stupně nesprávně právně posoudil skutek, který je v obžalobě správně popsán. Dodal, že odvolání podává primárně z důvodu ust. § 258 odst. 1 písm. f) trestního řádu a § 258 písm. b) trestního řádu. Dále dodal, že nelze odvolání zamítnout pouhým odkazem na ustanovení § 253 odst. 1 tr. řádu a konstatováním, že poškozený není osobou oprávněnou podat odvolání. V této souvislosti odkázal na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 18. 6. 1981, sp. zn. St 1/80 (R 1/1982-II.), ve kterém Nejvyšší soud dospívá k závěru, že odvolací soud zamítne dle § 253 odst. 1 odvolání poškozeného, který uplatnil nárok na náhradu škody podle § 43 odst. 3 tr. řádu jako odvolání podané neoprávněnou osobou, pokud je zřejmé, že odvolání směřuje výlučně proti takovým výrokům rozsudku soudu prvního stupně, které poškozený podle zákona nemůže napadnout a naopak uvádí, že odvolací soud má povinnost přezkoumat rozsudek soudu prvního stupně, pokud lze z obsahu odvolání vyvodit, že poškozený napadá i výrok o náhradě škody. Dále poškozený prostřednictvím svého zmocněnce v podaném odvolání odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 3272/22-1 ze dne 28. 3. 2023, v němž bylo Ústavním soudem uvedeno, že „vývoj legislativy upravující postavení poškozeného v trestním řízení po roce 1989 lze charakterizovat jako směřující k posílení a prohloubení jeho práv“ (bod 59.) a že i k doktrinárnímu vývoji lze souhrnně uvést, že „panuje obecně pozitivní hodnocení nastíněného vývoje legislativy posilující práva poškozeného“ (bod 62.). Ústavní soud tak rovněž počal již v rámci adhezního řízení přiznávat poškozeným ochranu nejen práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny [k tomu srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 3456/15 ze dne 9. 8. 2016 (N 148/82 SbNU 357), část IV.b)], ale připustil i možné porušení práva na rovnost v řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, jestliže se trestní řízení koncentruje toliko na obviněného, zatímco poškozený je ignorován [srov. nález sp. zn. II. ÚS 289/12 ze dne 9. 10. 2012 (N 170/67 SbNU 83), bod 36.]. Ústavní soud dospěl k závěru, že pokud odvolací soud v trestním řízení nerozhodne o odvolání podaném poškozeným, které zjevně směřuje svým obsahem proti výroku o náhradě škody, ačkoli tomu v řízení před obecnými soudy nebránila žádná překážka, tak se jedná o porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny [ve vztahu k návrhu poškozeného na přiznání náhrady škody srov. nález sp. zn. III. ÚS 2916/15 ze dne 28. 2. 2017 či nález sp. zn. II. ÚS 2006/18 ze dne 4. 12. 2018 (N 196/91 SbNU 441)]. V předmětné věci podal státní zástupce obžalobu pro skutek, který kvalifikoval jako zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit obžalovaný. V obžalobě státní zástupce označil důkazy, které skutek prokazují, k charakteru zranění poškozeného a k mechanismu jeho vzniku byl přibrán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a znalec mimo jiné uvedl, že s největší pravděpodobností ke zlomenině došlo po špatném našlápnutí v době konfliktu. Ke zvrtnutí nohy mohlo dojít jak při podkopnutí, tak bez něho při vzájemném držení a cloumání jeden druhým. Ze soudně-lékařského hlediska proto nelze kop do nohy ze strany útočníka ani vyloučit, a už vůbec ne prokázat. Rozhodně k tomu ale nedošlo při vycházení z WC. Mechanismus vzniku zranění tedy zcela odpovídá druhé výpovědi poškozeného, ale morfologické, tedy viditelné, a hlavně prokazatelné důkazy pro kop ze strany útočníka na jeho těle nejsou. Jedná se o vážné poranění, léčení ještě nebylo ukončeno. Státní zástupce po provedeném dokazování k překvapení poškozeného navrhl zproštění obžalovaného, když poukázal zejména na výpověď znalce u hlavního líčení, který reagoval na výpověď poškozeného. I sám znalec uzavřel poté, co podrobně rozebral různé mechanismy možného vzniku zranění poškozeného, že je přesvědčen, že zranění vzniklo špatným došlapem poškozeného na nohu a zda se tak stalo po předchozím podkopnutí nebo po zavrávorání, to nemůže potvrdit ani vyloučit. Soud pak v napadeném rozsudku uvedl, že obžalovaný svým jednáním nenaplnil obligatorní znaky objektivní stránky trestného činu, když nelze prokázat příčinnou souvislost mezi jeho jednáním a vzniklým následkem. Tento příčinný vztah absentuje, a proto skutek není trestným činem. Nelze totiž vyloučit, že ke zranění poškozeného došlo bez zásahu obžalovaného a že toto zranění bylo způsobeno toliko špatným došlápnutím poškozeného na poškozenou nohu. Poškozený k napadenému rozsudku uvedl, že hodnocení důkazů, jak jej provedl okresní soud, je

nepřijatelné a v rozporu s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Opětovně poškozený uvedl, že bez ohledu na výhradu směrem k hodnocení provedených důkazů soudem prvého stupně odvoláním primárně brojí proti výši přiznaného nároku na náhradu škody, což vede k námitce, že soud prvého stupně nesprávně právně posoudil skutek. Dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku, protože v rozsudku chybí úvahy ohledně toho, proč soud neposoudil skutek jako trestný čin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle ust. § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, přitom odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 3755/17, ze dne 15. 8. 2018 (N 135/90 SbNU 227), podle něhož odůvodnění rozhodnutí musí účastníkům řízení umožňovat seznatelnost těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím přezkoumatelnost soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti. Pokud by byl skutek posouzen jako přečin podle ust. § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, měl by soud poškozenému přiznat i nárok na náhradu újmy, proto v odvolání uvádí výše řečené námitky, kterými primárně usiluje o přiznání nároku na náhradu škody, který řádně v souladu s § 43 odst. 1 a odst. 3 trestního řádu přihlásil do trestního řízení. Dále poškozený uvedl, že namítá, že oproti skutkovým zjištěním učiněným při sepisu obžaloby nedošlo k žádným podstatným změnám v procesu dokazování, poukázal pouze na ojedinělé posuny v důkazní situaci oproti přípravnému řízení a doplnil, že stanovisko znalce prof. MUDr. Miroslava Hirta, CSc., k mechanismu vzniku zlomeniny kotníku bylo konsistentní před podáním obžaloby, tak v řízení před soudem. Podle poškozeného se důkazní situace oproti přípravnému řízení zásadně nezměnila, pochopil by však, kdyby státní zástupce místo zproštění obžaloby navrhoval odsouzení obžalovaného se změnou právní kvalifikace podle ust. § 147 trestního zákoníku. Poškozený dále poukázal na odborné vyjádření vypracované MUDr. Ch. dne 23. 8. 2023. Z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného je nerozhodné, zda těžké ublížení na zdraví poškozeného způsobil obžalovaný cloumáním nebo cloumáním a kopy. To může mít vliv jen na formu zavinění a právní kvalifikaci. Rozhodující je, že agresivním chováním obžalovaného, který jako první zaútočil na poškozeného, vzniklo těžké ublížení na zdraví poškozenému, naopak nebýt ataky obžalovaného, následek v podobě těžkého ublížení na zdraví by poškozenému nevznikl. Dle poškozeného byl skutek popsaný v obžalobě prokázán, maximálně bylo namístě skutek překvalifikovat jako přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle ust. § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, když obžalovaný porušil prevenční povinnost podle ust. § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., přičemž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. 7 Tdo 382/2002, publikované pod č. T 435/2002 v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu (C. H. BECK), podle něhož trestní odpovědnost může být založena i porušením povinnosti vyplývající z ustanovení soukromého práva. Podle ust. § 2900 zákona č. 89/2012 Sb. má každý jednat tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Závěrem poškozený navrhl, aby odvolací soud zrušil zprošťující rozsudek Okresního soudu v Šumperku, č. j. 2 T 18/2024, ze dne 17. 10. 2024 z důvodů uvedených v ust. § 258 odst. 1 písm. b), f) trestního řádu a aby postupem podle ust. § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil k novému rozhodnutí, ve kterém nechť je obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost nahradit poškozenému Tomášovi F. na bolestném částka ve výši 60.450 Kč a na majetkové újmě částka ve výši 14.278 Kč.

3. Podle § 245 odst. 1 věta první trestního řádu opravným prostředkem proti rozsudku soudu prvního stupně je odvolání. Ustanovení § 246 odst. 1 trestního řádu stanoví okruh osob oprávněných podat odvolání. Těmito osobami jsou: a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

4. Podle § 247 odst. 1 trestního řádu pak v neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který

uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

5. Podle § 253 odst. 1 trestního řádu odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno osobou neoprávněnou.

6. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání poškozeného bylo podáno v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž současně splňuje zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Krajský soud však shledal, že poškozený F. není osobou oprávněnou podat odvolání, a proto postupoval podle § 253 odst. 1 trestního řádu tak, že odvolání v neveřejném zasedání bez věcného projednání z tohoto důvodu zamítl.

7. Ze shora citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že ust. § 247 trestního řádu je rozvedením předchozího ust. § 246 odst. 1 trestního řádu, neboť konkretizuje odvolací práva oprávněných osob, přičemž v ust. § 247 odst. 1 trestního řádu se taxativně stanoví, kdo může podat odvolání v neprospěch obžalovaného. Z ustanovení § 247 odst. 1 trestního řádu tedy plyne, že podat odvolání v neprospěch obžalovaného může pouze státní zástupce, a to proti kterémukoliv výroku jakéhokoli rozsudku (odsuzujícího i zprošťujícího) a dále poškozený, avšak ten již ve výrazně užším rozsahu, a to výlučně proti odsuzujícímu rozsudku, a navíc ještě toliko ohledně výroku o náhradě škody.

8. V nyní posuzovaném případě je pak i s přihlédnutím k ustálené soudní judikatuře zcela zřejmé, že odvolání poškozeného podané proti zprošťujícímu rozsudku tuto zákonnou podmínku nesplňuje (srov. dále např. R 43/1967, podle něhož podá-li poškozený odvolání proti výroku zprošťujícího rozsudku, jímž byl podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jde o odvolání podané osobou neoprávněnou, a proto jej odvolací soud zamítne podle § 253 odst. 1 trestního řádu, či R II/1962, s. 42).

9. S ohledem na shora rozvedené skutečnosti odvolacímu soudu nezbylo, než odvolání poškozeného vyhodnotit jako odvolání podané osobou neoprávněnou a postupem podle § 253 odst. 1 trestního řádu odvolání zamítnout, aniž by se krajský soud mohl na podkladě podaného odvolání zabývat věcným přezkumem napadeného rozsudku a jemu předcházejícího řízení.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat
a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 25. února 2025

Mgr. Zuzana Vladyková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:
Mgr. Pavlína Hajtmarová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Irena Kvapilová.